

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

02-09-1971

Θα περάσουν τα χρόνια, τα τόσο ωραία, τα τωρινά.
Σκληρός θε να 'ρθει στο κορμί μαρασμός.
Αχ αλίμονο τότε, με πόση λαχτάρα,
θα θες να γυρίζεις στο παρελθόν.

Κάθε σελίδα της πρώτης σου νιότης
ατέλειωτη θα 'ναι, απ' αναμνήσεις.
Κάθε σου βήμα θα σου θυμίζει κάτι απ' τ' ατέλειωτα,
της πρώτης σου νιότης, τα δειλινά.

Θα περάσουν τα χρόνια, τα τόσο ωραία, τα τωρινά.
Θα κλάψουν τα μάτια, στο κάθε παγκάκι,
στην κάθε γωνιά, στους δρόμους που πάτησαν
τ' ακούραστα πόδια, που 'χαν φτερά.

Πικρά θα γελάσεις, κρυφά ίσως κλάψεις,
σαν θα περάσεις απ' τα πρώτα τα στέκια,
τα τόσο φτωχά. Ποιός ξέρει πως θα 'σαι;
θα 'χεις κοιλίτσα; θα 'χεις μαλλιά;

Δειλά θα καθίσεις. Μονάχος σου πια.
Οι πρώτοι κι αξέχαστοι φίλοι και φίλες
θα 'ρθουν μπροστά σου σαν σκιά,
γεια σου, φίλε μας Γιώργο, τι κάνεις; Καλά;

Τότε τ' άψυχα τούτα, καρέκλες, πλατείες,
παγκάκια, στενά, θα καταλάβεις πως,
απ' το τότε, σου μείναν μονάχα πιστά.
Κλείσε τα μάτια και προσευχήσου.
Θα είσαι καλά.